

Arrest

nr. 288 862 van 15 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 25 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 oktober 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, K.K.K.(...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het dorp Khosh Gombad (district Behsud, provincie Nangarhar). U woonde samen met uw beide ouders en uw jongere zus in het dorp Qalay Isaac (district Behsud, provincie Nangarhar). Uw oudere zus is al getrouwd en woonde bij haar man in, en uw oudere broer T.(...) was 3 jaar voor uw vertrek bij het leger gegaan. Uw vader was beambte bij de overheid, in het departement voor Landbouw. Nadat uw vader was gestopt met werken bij de overheid, heeft hij nog enkele jaren gewerkt voor een buitenlandse organisatie. U ging naar school in Jalalabad, in de privéschool Iqra, waar u de 9de klas afwerkte.

Rond juli 2019 begon uw vader dreigtelefoons te krijgen van de taliban met betrekking tot uw broer zijn werk. Uw broer moest van de taliban stoppen met zijn werk en hen in de plaats daarvan vervoegen. Uw vader werd ook benaderd met gelijkaardige boodschappen van de taliban, die via de mullah van uw dorp werden doorgegeven. Uw vader trachtte vervolgens tevergeefs om uw broer te bereiken, om te zeggen dat hij niet naar huis mocht komen. Daartoe schakelde hij collega's en vrienden in, maar hij slaagde er niet in uw broer te bereiken. Uw vader bleef dreigtelefoons krijgen, ook al veranderde hij van nummer, tot hij op 4 januari 2020 een dreigbrief van de taliban vond in de voortuin. Daarin stond vermeld dat uw broer met zijn werk diende te stoppen en zich moest aansluiten bij de taliban of dat zijn familieleden hun levens in gevaar zouden zijn. In deze brief werd u bij naam genoemd.

Uw broer kwam zo'n 2 weken na het ontvangen van die dreigbrief onaangekondigd naar huis, op verlof. Uw vader werd kwaad op hem, zeggende dat hij had moeten verwittigen dat hij naar huis kwam en dat er bedreigingen waren geweest. Aangezien het al vroege avond was werd er beslist dat uw broer die ene nacht zou blijven slapen, alvorens hij terug naar zijn werk zou gaan. Daarbij zou er wacht gehouden worden, in die zin dat iedereen in huis wakker en alert bleef. U zat samen met uw familieleden te praten toen er die avond rond 23u werd aangeklopt aan de deur. Aanvankelijk werd het geklop genegeerd, maar uw vader besliste omwille van het aanhoudende geklop de deur te openen. U hoorde een discussie die enkele minuten duurde, waarna u schoten hoorde. De taliban had uw vader neergeschoten.

Uw broer nam zijn geweer en ging langs dezelfde weg als uw vader naar buiten. Er weerklonken nogmaals gewerschoten. Uw moeder beval u uw schoonbroer te bellen, die snel ter plaatse kwam met een neef van uw vader. Toen u zelf naar buiten ging zag u het lichaam van uw vader. U vernam lange tijd niets over het lotgeval van uw broer, niet wetende of hij gedood, gevangengenomen of ontsnapt was aan de taliban. De volgende dag werd de begrafenis van uw vader gehouden, maar om risico's te vermijden nam u daar niet aan deel. Uw schoonbroer gaf aan dat u niet veilig zou zijn in Afghanistan en raadde aan dat u het land zou verlaten.

U vertrok op 22 januari 2020 uit Afghanistan, en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U kwam op 12 november 2020 toe in België, waar u op 13 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Nadat de taliban Afghanistan overnamen in augustus 2021 kreeg u nieuws van uw broer, die blijkbaar op die bewuste avond waarna u Afghanistan had verlaten was gevangengenomen door de taliban. Na de overname van Afghanistan in augustus 2021 verlieten de bewakers van de gevangenis hun post en kon uw broer gewoon vertrekken, waarna hij terug naar huis ging. Daarna verhuisde hij naar Iran, waar hij nu woont en werkt.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de oude en nieuwe taskara van uw vader (kopies), de taskara van uw broer (kopie), een foto van de eerste pagina van het paspoort van uw broer (kopie), schooldocumenten (origineel en kopies), foto's van uw broer op zijn werk in het leger (kopies), een groepsfoto van uw broer op de militaire academie (origineel), certificaten van uw broer zijn werk (kopies), werkcertificaten van uw vader (kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 13 november 2020) immers aan geboren te zijn op 1 september 2003, en verklaarde uzelf dus amper 17 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 22 december 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 22 december 2020 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden ten aanzien van het CGVS (NPO, P.3), ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Uw asielrelaas is gebaseerd op de pogingen van de taliban om uw broer te rekruteren. U werd in het kader van die rekruteringspoging door de taliban bedreigd als drukmiddel, zodat uw broer zou ingaan op hun eisen (NPO, P.9-10). Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan hebt verlaten omdat uw broer rekrutering door de taliban vreesde en dat u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van uw broer een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde hem bij de taliban te laten aansluiten. Daarbij is het tevens merkwaardig dat de taliban uw broer wilde rekruteren, hoewel uw broer voor het leger werkte. Het werk van uw broer impliceerde immers een duidelijke verschil in ideologie tussen de taliban en hem. U verklaarde dat de taliban uw broer desondanks wilde rekruteren omdat “ze niet wilden dat er iemand voor het Afghaanse leger zou werken” en dat ze daarom wilden “dat die mensen voor hen kwamen werken in de plaats” (NPO, P.16). Dat overheidssoldaten waarschijnlijk een andere ideologie dan de taliban aanhangen vormde volgens u net een motivatie voor de taliban om hen te rekruteren: “Ze willen hen van gedacht doen veranderen en van kant doen wisselen” (NPO, P.16). Enerzijds is het weinig geloofwaardig dat de taliban er naar streefde om soldaten op er ideologisch vlak van te overtuigen om hun kant te kiezen. Immers kan van soldaten van het Afghaanse leger, dat een bitse strijd met de taliban uitvocht, net de grootste ideologische tegenstand tegen de taliban verwacht worden. Anderzijds staat dit vermeende verlangen van de taliban om de geesten van de soldaten voor zich te winnen haaks op de rekruteringsmethode die zij hanteerden bij uw broer, waarbij zijn familieleden formeel bedreigd werden indien hij niet op hun eisen inging (dreigbrief taliban, groene map, zie administratief dossier; voor vertaling, NPO, P.10). Dat de taliban uw broer op ideologisch niveau wilde overtuigen van hun zaak, en daarbij zijn familieleden bedreigden indien hij niet met hen akkoord ging, is volstrekt ongeloofwaardig. Het is immers allesbehalve aannemelijk dat de taliban iemand van hun ideologie trachtten te overtuigen, louter aan de hand van bedreigingen.

Die bedreigingen van de taliban werden formeel overgemaakt per brief. Uw vader vond die dreigbrief op 4 januari 2020 (NPO, P.9), hoewel u niet zeker weet hoe die werd afgeleverd: “Ik weet niet hoe het werd afgeleverd, maar toen mijn vader in de vroege ochtend naar de moskee ging vond hij deze brief in de tuin” (NPO, P.10). De brief zelf is gedateerd op 24/04/1441 volgens de islamitische kalender, hetgeen overeenkomt met 22 december 2019 volgens de gregoriaanse kalender (NPO, P.10). Deze brief is dus 2

weken voor ze door uw vader gevonden werd geschreven door de taliban. Hoe deze brief bij uw familie terecht kwam is bijzonder opvallend. Het is enerzijds weinig aannemelijk dat de taliban een formele dreigbrief met een zeer gewichtige boodschap gewoon in uw voortuin zou achterlaten, in het midden van de winter. Windstoten, neerslag, vogels of andere dieren zouden er voor kunnen gezorgd hebben dat de brief niet gevonden werd. Ondanks het belang van deze boodschap leverde de taliban deze brief op zo'n achteloze manier, dat zij er zich niet van konden verzekeren dat de brief met zekerheid zijn bedoelde eindbestemming vond. Nochtans bleek deze brief een laatste waarschuwing of overtuigingspoging van de taliban aan uw broer. Hoewel ze daarvoor "bleven komen", volgden er immers geen dreigtelefoons van de taliban meer eens deze brief gevonden werd (NPO, P.9). En slechts 2 weken nadat deze brief gevonden werd en de taliban er geen reactie op had gekregen, werd uw broer gedood. Het is volstrekt onaannemelijk dat de taliban zulke zware gevolgen vasthangt aan het niet beantwoorden van een brief waarvan de kans reëel is dat ze niet is aangekomen. Anderzijds dient te worden benadrukt dat deze brief, waarvan u het origineel op het CGVS neerlegde, zich in opvallend goede staat bevindt, temeer in de onderstelling dat deze meer dan 2 jaar geleden werd geschreven, 2 weken alvorens ze op een vroege winterochtend in januari 2020 in uw tuin gevonden werd, en dat deze daarna per post uit Afghanistan naar België is verstuurd (groene map, zie administratief dossier).

In deze dreigbrief, gericht aan uw broer, wordt u overigens ook bij naam genoemd: "We waarschuwen u, dat als u verder ging met uw werk, dat u zichzelf en uw familie en uw broer K., in gevaar brengt" (dreigbrief taliban, groene map, zie administratief dossier; voor vertaling, NPO, P.10). Deze persoonlijke vermelding betreft de enige bedreiging van de taliban, rechtstreeks aan uw adres, waarvan u weet hebt (NPO, P.16). Opvallend genoeg hebt u verder geen weet "of ik ooit vermeld werd" in de dreigtelefoons aan uw vader, of dat de taliban u na uw vertrek is komen zoeken (NPO, P.16). Hoewel u, gevraagd naar uw vrees voor vervolging in Afghanistan, meteen "het probleem dat ik had met de taliban waarvoor ik Afghanistan heb verlaten" vermeldde (NPO, P.16), kan u niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd in verband met uw vermeende probleem met de taliban. U verklaarde uw onwetendheid omtrent bepaalde delen van uw asielrelaas aan de hand van uw vader zijn onwil om u met deze informatie te belasten. Uw vader "deelde niet alles met" u, omdat u toen "nog jong en minderjarig" was (NPO, P.12). Toen u werd voorgelegd dat u toen al 17 jaar oud was, legde u uit dat uw vader u niet wilde afleiden: "Aangezien ik student was, wilde hij niet dat ik afgeleid werd, maar dat ik me op mijn studies focuste" (NPO, P.12). Vervolgens vertelde u, in directe tegenstrijd met deze verklaring, dat u na het ontvangen van deze dreigbrief "stopte met school" en uw examens miste (NPO, P.12). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd en gevraagd waarom u niet door uw vader op de hoogte gehouden werd met betrekking tot de problemen, bleef u het CGVS een antwoord schuldig: "Ik weet niet waarom" (NPO, P.12).

Hoewel u na uw vertrek uit Afghanistan nog uitgebreid praatte met uw moeder en zussen, die nu nog in Qalay Isaac wonen (NPO, P.7) en het goed stellen, weet u ook van hen niet of de taliban nog naar u op zoek is gegaan (NPO, P.18). Het is opmerkelijk dat uw familieleden u niet op de hoogte zouden brengen van eventuele andere acties van de taliban. Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat uw familie u niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban. Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Verder dient erop gewezen dat redelijkerwijze van u als kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat u ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde u te informeren omtrent de evolutie van uw problemen en uw situatie in uw land van herkomst. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Via uw moeder hoorde u wel wat er met uw broer is gebeurd, nadat hij op die bewuste avond in januari 2020 al schietend uw huis uitliep toen de taliban hem bij uw thuis kwam zoeken: "Nadat hij die avond buitenkwam hadden ze hem gevangengenomen. Hij was bij hen tot de taliban het land hadden overgenomen, en hij zegt dat er niemand was om de gevangenis te bewaken. Hij wist niet of ze wilden dat hij zou vrijkomen maar aangezien er geen bewaking meer was is hij gewoon naar huis gekomen" (NPO, P.18). Het is bijzonder opmerkelijk dat uw broer door de taliban in de gevangenis werd gestoken. Net voor zij uw broer gevangen genomen hadden, hadden de taliban uw vader immers na "een discussie" neergeschoten (NPO, P.8). Nochtans had uw vader als landbouwer en voormalig ambtenaar op het landbouwministerie de taliban nooit bestrijd, in tegenstelling tot uw militaire broer. Uw broer was met zijn geweer naar buiten gegaan, waarna "langs beide kanten geschoten werd buiten het huis, tussen mijn

broer en de taliban" (NPO, P.8). Deze gewelddaden ten spijt werd uw broer gevangen genomen door de taliban, in tegenstelling tot uw vader, die naar alle waarschijnlijkheid ongewapend was en toch door de taliban werd neergeschoten, hoewel hij enkel met hen in discussie was gegaan. Bovendien is het volstrekt onduidelijk waarom de taliban uw broer in de gevangenis zetten, terwijl het hun doel was om hem te rekruteren (zie supra). Dat de taliban ervoor kozen om uw broer op te sluiten, eerder dan dat hij voor hen kwam werken en van kant zou wisselen, wat volgens uw verklaringen het doel van hun bedreigingen en rekruteringspogingen was (zie supra), is dan ook contradictorisch. Deze tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Het is overigens bijzonder merkwaardig en weinig aannemelijk dat de taliban hun gevangenen ten tijde van hun machtsovername van Afghanistan in augustus 2021 gewoon vrijlieten. Deze lakse houding van de taliban ten opzichte van uw broer indachtig kan er dan ook bezwaarlijk een vrees voor vervolging vanwege de taliban bestaan in uw hoofd. Hoewel uw broer een soldaat was die in het leger had gevochten dat hen had bestreden, had de taliban hem gewoon vrijgelaten. Daarbij dient te worden opgemerkt dat u enkel door de taliban vernoemd werd in een dreigbrief om druk te zetten op uw broer (zie supra). Het is in deze context dan ook allerm minst aannemelijk dat u de taliban u nog in het vizier zouden hebben, louter op basis van uw verwantschap met uw broer.

U had naast uw hierboven vermeldde problemen met de taliban, aangegeven ook vervolging door de taliban in Afghanistan te vrezen, omdat de taliban zou hebben "aangekondigd dat iedereen die Afghanistan heeft ontvlucht en naar niet-moslimlanden is gegaan en daarna terugkeert, gestraft moet worden" (NPO, P.16). Dit betreft echter een blote bewering, die overigens niet in overeenstemming is met de beschikbare landeninformatie (zie infra). Bovendien wist u "niet wat voor straf ze daarmee bedoelen" (NPO, P.16). Het is ten slotte onduidelijk waarom uw verhuis naar een niet-moslimland automatisch een straf zou inhouden. U mag uw geloof in België immers vrijelijk uitoefenen, een feit dat ook de taliban ongetwijfeld welbekend is. Uit deze weinig overtuigende verklaringen kan dan ook evenmin een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève in uw hoofde worden vastgesteld.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, alsook die van uw broer en vader, hebben slechts betrekking op uw en hun identiteit, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor uw schooldocumenten: uw schoolcarrière staat in deze beslissing niet ter discussie.

Uit de werkdocumenten en foto's van uw broer kan enkel worden besloten dat hij heeft gewerkt voor het Afghaanse leger. Ook dit staat in deze beslissing niet ter discussie. Echter zijn deze werkdocumenten allerm minst een bewijs van de vermeende rekruteringspogingen en vervolgingsfeiten door de taliban. Deze documenten herstellen evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de werkattesten van uw vader. Uit die documenten kan enkel worden geconcludeerd dat uw vader werkte voor het ministerie van landbouw in de jaren '80 van de vorige eeuw, en dat hij promotie had gemaakt binnen dat ministerie. Echter bewijzen deze documenten allerm minst uw asielrelaas, en herstellen zij geenszins uw geloofwaardigheid. Ten slotte dient erop te worden gewezen dat uw profiel als broer van een soldaat bij het Afghaanse leger of als zoon van een medewerker van het landbouwministerie op zich niet voldoende is om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Er dient ter zake op gewezen te worden dat er geen aanwijzingen zijn dat u als broer van een soldaat of als zoon van een voormalig ambtenaar van het landbouwministerie een profiel hebt dat in de belangstelling zou komen te staan van de taliban, of dat u door de taliban zou worden geviseerd bij terugkeer naar Afghanistan.

De dreigbrief van de taliban werd reeds besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brief kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onttrokken, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden

en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Hij is vooreerst van mening dat de commissaris-generaal zichzelf tegenspreekt waar hij enerzijds geen geloof hecht aan zijn verklaringen over zijn leeftijd maar dan anderzijds op basis van de door hem bijgebrachte documenten zijn identiteit en zijn schoolcarrière niet in twijfel trekt.

Voorts gaat hij in op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de pogingen van de taliban om zijn broer te rekruteren, de dreigbrief van de taliban, het feit dat zijn vader werd gedood maar niet zijn broer, de tegenstrijdigheden in zijn relaas, zijn onwetendheid omtrent de evolutie van zijn problemen met de taliban, en de lakse houding van de taliban ten opzichte van zijn broer.

Verzoeker verwijst tevens naar de algemene huidige veiligheidssituatie in Afghanistan alsook naar de situatie van terugkerende Afghanen die asiel hebben aangevraagd.

Hij benadrukt dat hij afkomstig is uit Khosh Gombad gelegen in het district Behsud in de provincie Nangarhar en verwijst in dit verband naar arrest nr. 278 653 van de Raad waarin de betrokkene de vluchtelingenstatus werd toegekend. Tevens wijst hij er op dat hij de zoon is van een voormalige werknemer van het ministerie van landbouw en de broer van een soldaat van het voormalig Afghaans leger. Tot slot haalt hij zijn verblijf in een westers land aan. Hij meent dat deze verschillende elementen (regio van herkomst, steun van de familie voor het leger en de vorige regering en langdurig verblijf in een westers land) ertoe leiden dat hij als vluchteling moet worden erkend.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker foto's toe van wat zijn huis moeten voorstellen (stuk 2).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog bijkomende stukken neer, met name foto's van zichzelf (stuk 4) en een tewerkstellingsattest met begeleidende brief (stuk 5). De verwerende partij ontvangt hiervan een kopie en zet haar standpunt hierover mondeling uiteen.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 6 februari 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor vervolging door de taliban omwille van de pogingen van de taliban om zijn broer te rekruteren, waarbij verzoeker in een dreigbrief zou zijn vernoemd om zijn broer onder druk te zetten. Verzoeker verklaart dat zijn broer werkzaam was bij het voormalig Afgaans leger en zijn vader als ambtenaar van het ministerie van Landbouw.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad vooreerst, in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten, met name de pogingen van de taliban om zijn broer te rekruteren. De commissaris-generaal stelt onder meer vast dat: (i) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en verzoeker niet aannemelijk maakt dat het persoonlijke geval van zijn broer afwijkt van de gewoonlijke rekruteringswijze van de taliban noch dat de taliban zijn broer van hun ideologie trachtten te overtuigen door het uiten van bedreigingen aan zijn familieleden; (ii) verzoeker geheel onwetend is over andere bedreigingen aan zijn adres dan die in de dreigbrief gericht aan zijn broer en hij evenmin kan vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd in verband met zijn vermeende problemen met de taliban; (iii) hij niet weet of de taliban nog naar hem op zoek zijn gegaan; (iv) het weinig aannemelijk is dat zijn broer, een militair die gewapend naar buiten ging, gevangen werd genomen door de taliban terwijl zijn vader, als landbouwer en voormalig ambtenaar en die naar alle waarschijnlijkheid ongewapend was, werd doodgeschoten; en (v) het onduidelijk is waarom de taliban zijn broer gevangen nemen terwijl hun doel was om hem te rekruteren.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Ter verklaring voor het gebrek aan plausibiliteit van zijn verklaringen omtrent de pogingen van de taliban om zijn broer te rekruteren, houdt verzoeker in zijn verzoekschrift voor dat hij op geen enkel moment in zijn relaas heeft verklaard dat de taliban zijn broer wilden rekruteren; enkel dat de taliban eisten dat zijn broer zijn werkzaamheden bij het Afgaans leger zou stopzetten.

Verzoeker kan in zijn betoog allerminst worden gevolgd. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf hij wel degelijk meermaals aan dat de taliban niet alleen eisten dat zijn broer zou stoppen met werken voor het Afgaanse leger, maar ook dat hij hen zou vervoegen (NPO, p. 9, 10, 16). Ook in de door hem neergelegde dreigbrief valt te lezen dat zijn broer *“wordt gewaarschuwd om het islamitische emiraat te vervoegen en jihad met ons te doen om islamitische regels te doen gelden in Afghanistan”* (NPO, p. 10). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen vormt geen ernstig verweer, zodat verzoeker er niet in slaagt de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen. De weinig aannemelijke verklaringen over de door hem geschetste rekruteringswijze die de taliban zouden hebben gehanteerd bij zijn broer, zoals op omstandige wijze wordt toegelicht in de bestreden beslissing, worden op geen enkele wijze ontkracht door verzoeker, en ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Gelet op de beschikbare landeninformatie over corruptie en documentenfraude in Afghanistan in het administratief dossier, kan aan de originele dreigbrief die de taliban zouden hebben afgeleverd bovendien slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht (AD CGVS, map met landen-informatie, COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021). Dit geldt te meer nu verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat hij niet zou hebben verklaard dat de taliban zijn broer zouden willen rekruteren. Een dergelijk betoog staat op gespannen voet met de inhoud van de dreigbrief. De tegenstrijdigheid tussen dit betoog en de inhoud van de dreigbrief ondergraaft de bewijswaarde van deze dreigbrief verder.

Verzoeker weet voorts evenmin te overtuigen waar hij zijn onwetendheid over wat er nog allemaal is gebeurd in verband met zijn vermeende probleem met de taliban tracht te vergoelijken. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf hij aan dat zijn vader hem niet alles over de situatie vertelde omdat hij nog jong

was en zijn vader hem niet wilde afleiden: *“Aangezien ik student was, wilde hij niet dat ik afgeleid werd, maar dat ik me op mijn studies focuste”* (NPO, p.12). In dit opzicht oordeelt de commissaris-generaal terecht dat dit in tegenstrijd is waar verzoeker vervolgens vertelde dat hij na het ontvangen van deze dreigbrief *“stopte met school”* en zijn examens miste (NPO, p.12). Vermits hij niet langer naar school ging, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat zijn vader hem omwille van zijn studies niet wilde afleiden. Het weinig beduidend betoog in voorliggend verzoekschrift dat hij zich wel nog student voelde, kan hier niet anders over doen denken en is niet meer dan een a posteriori verklaring. Toen hij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd en hem werd gevraagd waarom zijn vader hem niet op de hoogte hield met betrekking tot de problemen, bleef verzoeker immers het antwoord schuldig: *“Ik weet niet waarom”* (NPO, p.12).

De vaststelling dat verzoeker evenmin weet of de taliban nog naar hem op zoek zijn gegaan, terwijl hij nog contact heeft met zijn moeder en zussen (NPO, p. 7, 16), ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Het betoog dat zijn moeder niet meer op de plaats woont waar zij op het moment van de feiten leefden, aangezien zij nu bij zijn zus en schoonbroer woont, doet hier geen afbreuk aan. Verzoeker verklaarde immers dat zij nog steeds in hun dorp Qalay Isaac wonen (NPO, p. 7, 3).

De door verzoeker geschetste gang van zaken waarbij zijn vader werd neergeschoten terwijl zijn broer gevangen werd genomen, is evenzeer weinig geloofwaardig te noemen. De commissaris-generaal stelt hierover terecht: *“Het is bijzonder opmerkelijk dat uw broer door de taliban in de gevangenis werd gestoken. Net voor zij uw broer gevangen genomen hadden, hadden de taliban uw vader immers na “een discussie” neergeschoten (NPO, P.8). Nochtans had uw vader als landbouwer en voormalig ambtenaar op het landbouwministerie de taliban nooit bestrijd, in tegenstelling tot uw militaire broer. Uw broer was met zijn geweer naar buiten gegaan, waarna “langs beide kanten geschoten werd buiten het huis, tussen mijn broer en de taliban” (NPO, P.8). Deze gewelddaden ten spijt werd uw broer gevangen genomen door de taliban, in tegenstelling tot uw vader, die naar alle waarschijnlijkheid ongewapend was en toch door de taliban werd neergeschoten, hoewel hij enkel met hen in discussie was gegaan.”* De repliek dat zijn vader niet werd gedood omdat hij niet wilde ingaan op de eisen van de taliban, maar omdat hij zich verzette tegen het binnendringen van de taliban in zijn huis, is nietsbetekenend. Door zich te verzetten tegen het binnendringen van de taliban, ging zijn vader net niet in op hun eisen.

Verder bemerkt de commissaris-generaal terdege dat het volstrekt onduidelijk is waarom de taliban verzoekers broer in de gevangenis zetten, terwijl het hun doel was om hem te rekruteren: *“Dat de taliban ervoor kozen om uw broer op te sluiten, eerder dan dat hij voor hen kwam werken en van kant zou wisselen, wat volgens uw verklaringen het doel van hun bedreigingen en rekruteringspogingen was (zie supra), is dan ook contradictoisch.”* Waar verzoeker hier opnieuw voorhoudt dat het doel van de taliban was om zijn broer te doen stoppen met zijn werk voor het leger, herinnert de Raad eraan dat hij wel degelijk meermaals verklaarde dat de taliban eisten dat zijn broer hen zou vervoegen (zie hoger). Verzoekers incoherente verklaringen hierover ondergraven de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder.

Tot slot is het weinig aannemelijk dat de taliban hun gevangenen, waaronder verzoekers broer – een soldaat van het voormalige Afghaanse leger – ten tijde van hun machtsovername in Afghanistan in augustus 2021 onbewaakt achterlieten waardoor zijn broer zou zijn ontsnapt. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat de taliban over voldoende manschappen beschikten om toch te voorzien in een minimum aan bewaking. Los daarvan kan uit deze lakse houding bezwaarlijk een vrees voor vervolging ten opzichte van zijn broer worden afgeleid.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. Verzoekers kritiek op de bevinding van de commissaris-generaal dat hij weinig aannemelijke verklaringen aflegt over de dreigbrief die de taliban bij hun huis zou hebben achtergelaten, waaronder de materiële vergissing begaan door de commissaris-generaal door te stellen dat zijn broer werd gedood, alsook de bemerking dat zijn broer zou zijn vrijgelaten door de taliban, betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop alsook stuk 2 bij het verzoekschrift dienen in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

De overige motieven van de bestreden beslissing die verband houden met de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, acht de Raad voldoende determinerend. Daar deze bevindingen steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en pertinent en correct zijn, worden ze bijgetreden en integraal door de Raad overgenomen.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

5.3. De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het oorspronkelijk vluchtrelaas, ontslaat de bevoegde overheid evenwel niet van haar opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het verleden werd bedreigd door de taliban, neemt immers niet weg dat verzoeker in januari 2020 uit Afghanistan vertrok en dat in augustus 2021 de machtsovername door de taliban plaatsvond. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe machtsdynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook op lokaal niveau. Verzoekers vervolgingsvrees moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe machtsdynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat waar verzoeker niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe machtsituatie in Afghanistan wel een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofdte kan worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in casu niet betwist dat verzoekers broer voor het Afghaanse leger werkte. Evenmin betwist de commissaris-generaal dat verzoekers vader als ambtenaar voor het Afghaanse ministerie van landbouw werkte. Verzoeker lijkt aldus te behoren tot een familie die regeringsgezind is en het leger en de voormalige regering steunde.

Verzoeker legt verder tal van schooldocumenten voor. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij zowel in zijn dorp als in de stad Jalalabad opleidingen volgde (NPO, p. 19). Er liggen verschillende certificaten voor van gevolgde Engelse taalopleidingen alsook van computeropleidingen. Een van deze certificaten is uitgegeven door het *“Lincoln Learning center Jalalabad”*; op het certificaat wordt de Amerikaanse vlag afgebeeld.

Verzoeker vertelt tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat na de machtsovername door de taliban, zijn broer naar de luchthaven ging opdat de Amerikanen hem zouden helpen met zijn evacuatie. Verzoekers broer bleef daar een week, maar na de ontploffing op de luchthaven kon hij niet meer worden geëvacueerd via de luchthaven. Zijn broer vond wel iemand om hem naar Iran te brengen, waar zijn broer nog steeds verblijft (NPO, p. 17).

Verzoeker zelf verblijft sinds november 2020 in België en is hier tewerkgesteld.

Uit het geheel van de actuele objectieve landeninformatie door de partijen voorgelegd blijkt dat personen die familie zijn van leden van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten en/of van leden van de voormalige Afghaanse overheidsdiensten een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben vanwege de taliban of ISKP (zie de rapporten van EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”* van augustus 2022 en *“Afghanistan: security situation”* van augustus 2022, EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022 en EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, p. 54-58).

Verder blijkt uit de actuele objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, niet dat heden in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er wordt echter wel aangenomen dat personen die *“verwesterd”* zijn of als *“verwesterd”* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Westerse landen, een risicoprofiel hebben. Personen onder dit risicoprofiel kunnen, afhankelijk van risicobepalende factoren, een gegronde vrees voor vervolging hebben vanwege de taliban, de Afghaanse samenleving of hun familie (zie de rapporten van EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”* van augustus 2022 en *“Afghanistan: security situation”* van augustus 2022, EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022 en EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, p. 77-79). In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij in het kader van een (toegeschreven) verwestering rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de

verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

De Raad stipt aan dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid maar door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

De Raad benadrukt ook nog dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die teruggekeerd zijn en of deze familieleden zijn van personen gelieerd aan voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten en/of de voormalige Afghaanse overheidsdiensten. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 63-65).

In casu wordt verzoekers herkomst uit het rurale dorp Khosh Gombad, in het district Behsud van de provincie Nangarhar niet betwist. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies (COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022, p. 5). Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk. Vooral ISKP heeft een sterke positie in Nangarhar, in het bijzonder in de stad Jalalabad. De sterke aanwezigheid van deze groeperingen in de provincie Nangarhar kan eveneens worden beschouwd als een risicoverhogende factor voor verzoeker (EUAA “*Afghanistan: security situation*”, augustus 2022, p. 156-162; EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 136-138).

Gelet op wat voorafgaat, wordt vastgesteld dat in hoofde van verzoeker een aantal individuele elementen aanwezig zijn, en tevens als zodanig door verzoeker in het verzoekschrift worden aangehaald, die risicobepalend kunnen zijn en waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer zij cumulatief worden beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen in het licht van de hierboven geschetste actuele risicoprofielen, al dan niet samen gelezen.

Een verder onderzoek naar verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden (o.m. regio van herkomst, steun van de familie voor het leger en de voormalige overheid, verblijf in het Westen) in het licht van de voormelde actuele objectieve landeninformatie, de gewijzigde machtsdynamiek op nationaal en lokaal niveau als gevolg van het huidige talibanregime en de capaciteit van de taliban om informatie in te winnen of te horen te krijgen over (teruggekeerde) personen, dringt zich dan ook op.

Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Bij gebrek aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 oktober 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES